

zijkant. Ik weet niet of dat succesvol was. Ze begint oud te worden: na de rui heeft ze een wit veertje op de elleboog van de vergroeide linkervleugel. Dit veertje maakt herkenning op een afstand gemakkelijker. Maar in de loop van het volgende voorjaar slijt het af. Dit bewijst weer dat witte veren sneller slijten dan donkere. Op 12 november heeft ze zich vergist en hangt ze toch een keer in het net. De lengte van de rechtervleugel is nu 129 mm. tegen 125 mm bij het ringen en 127 op 31 dec. 1995.

1997: Op 15 februari krijg ik haar nog een keer in handen, ze heeft zich in de inlooptuin gevangen. In het voorjaar komt er weer een jong wijfje de tuin opeisen. De lamvleugel wordt verdreven naar de voortuin en het grasveld aan de andere kant van de straat. Dat lijkt redelijk gevaarlijk voor een Merel die niet kan vliegen. Ze komt alleen achter het huis om te drinken. Ze heeft wel een mannetje maar ik kan niet ontdekken of ze ook een nest heeft. Maar op 18 aug zie ik haar toch nog een uitgevlogen jong voeren. In september is ze dan weer baas in de achtertuin. Ze ruit er, en krijgt opnieuw dat witte veertje. In de loop van de winter lijkt alles zijn gewone gang te gaan.

Tot half januari 1998. Dan komen er opvallend veel vreemde merels in de tuin. En inderdaad, ik heb de lamvleugel al een paar dagen niet gezien. Ik moet concluderen dat ze weg is, hoogstwaarschijnlijk dood. Misschien als prooi van een Sperwer. In de tuin vind ik niets wat een aanwijzing zou kunnen geven.

Ze is ondanks haar handicap behoorlijk oud geworden voor een Merel: vijf en een half jaar. Ik heb er veel van geleerd, door haar handicap was ze gemakkelijk te herkennen en wat minder mobiel dan normale Merels. Zo lijkt het erop dat een merelwijfje het territorium verdedigt tegen andere vrouwtjes, en het mannetje tegen andere mannetjes. Maar het lijkt me dat een vrouwtje op een bepaalde plaats begint en dan een mannetje aan zich bindt. Tenminste bij de lamvleugel was dat zo.

Jan Wouters

KOMT DE ROODBORSTTAPUIT TERUG IN HET AGRARISCH GEBIED?

In het voorjaar van 1998 zie ik weer meer Roodborsttapuiten in het agrarisch gebied dan in voorgaande jaren. De laatste jaren waren er al wel wat meer, maar dit jaar lijkt er een doorbraak aan de gang te zijn. Het lopende atlasproject zal waarschijnlijk wel aantonen of het echt zo is. Maar het lijkt een positieve ontwikkeling in een overigens treurig makend landschap.

Ten tijde van het eerste atlasproject (1973-1977) was de Roodborsttapuit vooral nog een soort van kleinschalig agrarisch cultuurland hoewel ook op heiden werd gebroed. In de jaren daarna is er een vrij spectaculaire omslag geweest van het voorkeursbiotoop. Vrijwel alle Roodborsttapuiten verdwenen uit het boerenland en verschenen op de heidegebieden, die toen in de Kempen vrijwel alle werden gekoloniseerd. Nu de heiden vol zijn fungeren die mogelijk als brongebied voor het agrarische land. We zullen maar afwachten hoe lang ze het daar weer uithouden.

Jan Wouters